

Sygnatura akt III AUz 294/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)

Protokolant: **st. sekr. sądowy Karolina Majchrzak**

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

rentę socjalną

na skutek zażalenia M. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 3 listopada 2016 r. sygn. akt VIII U 2669/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał
-------------------------------------	--------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2016r., sygn. akt VIII U 2669/16 Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, odrzucił odwołanie M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. z dnia 28 września 2016 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty socjalnej.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd I instancji wskazał, że powyższa decyzja wydana została w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 12 września 2016 r., od którego odwołująca nie wniosła sprzeciwu. Po ustaleniu, że odwołanie M. K. oparte jest jedynie na zarzutach dotyczących przedmiotowego orzeczenia, Sąd Okręgowy, mając na względzie treść art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., odrzucił odwołanie M. K. od powyższej decyzji.

Powyżej wskazane postanowienie w całości zaskarżyła M. K.. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozpoznanie jej odwołania od decyzji ZUS z dnia 28.09.2016 r.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca podkreśliła, że jej odwołanie dotyczy decyzji ZUS i orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, z którym się nie zgadza, gdyż błędnie uznał on, że jej choroba powstała po ukończeniu przez nią 18 roku życia, choć tak na prawdę ujawniła się już w okresie gimnazjum w 15 roku życia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty zażalenia są bezzasadne i podlega ono oddaleniu.

Sąd I instancji właściwie zastosował w przedmiotowej sprawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. zgodnie, z którym, Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji zasadnie stwierdził, że cytowany powyżej przepis ma wprost zastosowanie w niniejszej sprawie.

Zważyć należy, że odwołująca w treści zażalenia jednoznacznie wskazywała, iż nie zgadza się z treścią decyzji ZUS i z treścią orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, które legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji, albowiem lekarz orzecznik ZUS błędnie ustalił datę powstania u niej niezdolności do pracy.

Z treści zażalenia wynika zatem wprost, iż jej zarzuty są skierowane wyłącznie przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS z 12 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny zauważa w tym miejscu, iż kwestionowane przez M. K. orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, zostało jej w sposób prawidłowo doręczone. Wraz z orzeczeniem odwołująca otrzymała pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS (pkt 1 pouczenia) oraz pouczenie o treści 477⁽⁹⁾ § 3⁽¹⁾ k.p.c. (pkt 3 pouczenia). Skarżąca nie wniosła jednak sprzeciwu od kwestionowanego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, a po wydaniu decyzji odmawiającej jej przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia rentowego wniosła odwołanie, które Sąd Okręgowy w Poznaniu, mając na względzie treść 477⁽⁹⁾ § 3⁽¹⁾ k.p.c. prawidłowo odrzucił. Jeżeli bowiem w orzeczeniu lekarskim, które stanowiło podstawę wydania zaskarżonej decyzji organu rentowego, lekarz orzecznik dokonał, tak jak twierdzi skarżąca we wniesionym zażaleniu, błędnych ustaleń, to mając na względzie treść obowiązujących przepisów - wyraźnie wskazanych odwołującej w doręczonym jej pouczeniu do kwestionowanego orzeczenia, M. K. powinna była najpierw wykorzystać przewidziany w ustawie tryb zaskarżenia orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS i dopiero potem, jeśli komisja lekarska ZUS podzieliłaby ustalenia lekarza orzecznika i w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydałby decyzję odmawiającą wnioskodawczyni przyznania prawa do renty, byłyby podstawy do przyjęcia do rozpoznania odwołania M. K. od tej decyzji (w przypadku jego wniesienia).

Sąd Apelacyjny podkreśla, że w realiach przedmiotowej sprawy, brak sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS w sytuacji, gdy w odwołaniu M. K. kwestionuje tylko i wyłącznie to orzeczenie, które legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji, zamknął wnioskodawczyni drogę do wniesienia odwołania od decyzji ZUS.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny stwierdza, że wobec braku sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, to ono kończy postępowanie w postępowaniu administracyjnym i ZUS był uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji. Brak zaskarżenia orzeczenia, w zw. z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. pozbawia skarżącą możliwości odwołania się od decyzji ZUS, gdyż nie wyczerpała ona drogi odwoławczej w postępowaniu administracyjnym.

Na marginesie wskazać należy - na co również zwracał uwagę skarżącej Sąd Okręgowy, iż zgodnie z art. 14 ust. 2c zd. drugie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz.748 z późn.zm.), w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może

przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., co jednak wymaga złożenia stosownego wniosku do organu rentowego (a nie do Sądu) i wykazania przez wnioskodawcę, że niezłożenie sprzeciwu do komisji lekarskiej nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny działając na podstawie art. 397 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia.

del. SSO Katarzyna Schönhof- Wilkans	SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał
---	--------------------	----------------------